

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, Sesja 23, Zbawienie i tematy teologiczne, Zbawienie i Przymierze, Zastosowanie zbawienia, Tabela podsumowująca

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To sesja 23, Zbawienie i tematy teologiczne, Zbawienie i Przymierze oraz Zastosowanie zbawienia, Tabela podsumowująca.

Właściwie kończymy nasze wykłady, badając biblijny temat teologiczny Przymierza, ponieważ krzyżuje się on z doktrynami, które studiowaliśmy w trakcie tych wykładów.

Jest to ważny temat biblijny, o czym świadczą następujące wersety. W Księdze Jeremiasza 31:31 Pan mówi: Zawrę nowe przymierze z domem Izraela i z domem Judy. Księga Jeremiasza 31:31.

Łukasza 22:20, Jezus powiedział, że ten kielich przy ostatniej wieczerzy to nowe przymierze we krwi mojej, która jest za was wylana. Łukasza 22:20. 2 Koryntian 3:6, Bóg uczynił nas, apostołami, jest znaczeniem, kompetentnymi, aby być sługami nowego przymierza.

2 Koryntian 3:6. Hebrajczyków 9:15, dlatego Jezus jest pośrednikiem nowego przymierza. Hebrajczyków 9:15. Biorąc pod uwagę przeplatanie się tematów biblijnych, nie dziwi nas, że główny temat przymierza łączy się ze wszystkimi dziesięcioma naszymi teologicznymi aspektami lub doktrynami, od wyboru po życie wieczne i chwałę.

Wybór. Bóg wybrał Abrahama, bałwochwalcę, aby ostatecznie dotrzeć do wszystkich narodów ze zbawieniem. Bóg zawarł z nim przymierze i polecił mu opuścić wszystkich Chaldejczyków i udać się do nowej i odległej krainy.

Bóg obiecał uczynić go wielkim narodem, błogosławić mu, uczynić jego imię wielkim i uczynić go błogosławieństwem dla innych. Rodzaju 12:1 i 2. Bóg obiecał: Będę błogosławił tym, którzy cię błogosławią. Będę przeklinał każdego, kto tobą gardzi.

A wszystkie narody ziemi będą błogosławione przez ciebie. Rodzaju 12:3. To jest przymierze Abrahama i wypełnia się, jak wyjaśnia Paweł, kiedy poganie wierzą w Jezusa. Galacjan 3:7 do 9. Wiecie, że ci, którzy mają wiarę, są synami Abrahama.

Teraz Pismo widziało z góry, że Bóg usprawiedliwi pogan przez wiarę i z góry ogłosił ewangelię Abrahamowi, mówiąc, że wszystkie narody będą błogosławione przez ciebie. Dlatego ci, którzy mają wiarę, są błogosławieni z Abrahamem, który miał wiarę. Galacjan 3:7 do 9. Wybranie Abrahama i jego potomków przez Boga dotyczy wszystkich jego duchowych potomków, wszystkich, którzy wierzą w Jezusa.

Obietnice dane Abrahamowi należą do wszystkich jego duchowych potomków, wszystkich, którzy wierzą w Chrystusa. Czy Żydzi, czy poganie, wszyscy chrześcijanie są duchowymi dziećmi Abrahama. Co ciekawe, wybór Abrahama przez Boga dotyczy również wszystkich jego potomków krwi, jak powiedzieliśmy wcześniej.

Etniczny Izrael. Paweł wyjaśnia anomalię sytuacji niewierzących Żydów z I wieku, pisząc głównie do chrześcijan pogan; mówi, że jeśli chodzi o ewangelię, oni, Żydzi, są wrogami dla waszej korzyści, ale jeśli chodzi o wybranie, są kochani ze względu na patriarchów, ponieważ łaskawe dary i powołanie Boga są nieodwołalne. Rzymian 11:28 do 29.

Ponieważ Bóg wybrał Abrahama, Izaaka i Jakuba i uczynił ich swoim ludem przymierza, Bóg kocha ich potomków, nawet w ich niewierze. W tym samym czasie Żydzi sprzeciwiają się Bogu i odrzucają ewangelię Chrystusa. Widzimy zatem, jak Abrahamowe ukośniki nowego przymierza dotyczą Bożego wyboru Jego ludu.

Zjednoczenie z Chrystusem. Paweł naucza, że Boże błogosławieństwo Abrahama przychodzi „do pogan przez Chrystusa Jezusa”.

Galacjan 3:14. W wypełnieniu przymierza Abrahama. Obietnica tego przymierza dotyczy Chrystusa i poprzedza prawo Mojżesza o 430 lat.

Galacjan 3:17. Obietnica jest dla Żydów i Greków, którzy wierzą w Jezusa i dlatego, cytuję, wszyscy są jednym w Chrystusie Jezusie, czyli w jedności z Nim. Werset 28.

A wszyscy, którzy są z nim w jedności, należą do niego. I jako tacy, cytuję, są dziedzicami nasienia Abrahama według obietnicy. Werset 29.

W ten sposób Paweł łączy członkostwo w przymierzu Abrahama z wiarą jedności z Chrystusem. Odrodzenie. Najsilniejszy fragment nowego przymierza Pawła korzystnie kontrastuje je z przymierzem Mojżeszowym.

Paweł wyraża silne zaufanie, nie do siebie, ale, cytuję, przez Chrystusa przed Bogiem. 2 Koryntian 3: 4. Dlatego znajduje swoją adekwatność w tym samym miejscu w Bogu. Werset 5. Następnie wyjaśnia, cytuję, że uczynił nas kompetentnymi, abyśmy byli sługami nowego przymierza, nie litery, ale ducha.

Bo litera zabija, a duch ożywia. Werset 6. To jest jego pierwsze przeciwstawienie Mojżesza i nowych przymierzy. Pierwsze charakteryzuje litera, wymagania prawa ucieleśnione w Dziesięciu Przykazaniach.

Przymierze Mojżeszowe zabija, ponieważ Izraelici nie mogli spełnić jego żądań. Natomiast nowe przymierze charakteryzuje duch, duże S, nie litera, i skutkuje życiem, a nie śmiercią. Morgan i Peterson wyjaśniają te kontrasty.

Cytat, litera i duch oznaczają dwa różne przymierza z różnymi opisami, wymaganiami i wynikami. Litera prawa zabija. Zabija nieposłusznych, jak Paweł boleśnie się dowiedział, Rzymian 7:10 i 11.

Duch daje życie w odrodzeniu w tym wieku i w zmartwychwstaniu do życia w wieku przyszłym. Bliski cytat z Morgan i Peterson, *The Glory of God, and Paul, Texts, Themes, and Theology*, InterVarsity, 2022, strona 104. Autor Listu do Hebrajczyków również łączy przymierze z odrodzeniem.

Rozdział 8 Listu do Hebrajczyków w dużej mierze składa się z cytatu z fragmentu Jeremiasza o nowym przymierzu, Jeremiasza 31:31 do 34. Autor cytuje Jeremiasza 31, 31, gdzie Bóg mówi, że zawrze nowe przymierze, Hebrajczyków 8:8. Chociaż List do Hebrajczyków nie wspomina wprost o odrodzeniu, sugeruje to w tych słowach, cytuję, Włożę moje prawa w ich umysły i wypiszę je na ich sercach. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

I nie będzie każdy nauczał swego współobywatela i każdego swego brata lub siostry, mówiąc: poznaj Pana, bo wszyscy mnie poznają od najmniejszego do największego z nich, wersety 10 i 11 z Listu do Hebrajczyków 8. FF Bruce interpretuje, cytując, wszczepienie prawa Bożego w ich serca oznacza o wiele więcej niż ich zapamiętywanie go. Słowa Jeremiasza sugerują otrzymanie nowego serca przez ludzi. Potrzebna była nowa natura, serce wyzwolone z niewoli grzechu, serce, które nie tylko spontanicznie znało i kochało wolę Bożą, ale miało moc, aby ją wypełnić.

Nowe przymierze było nowe, ponieważ mogło przekazać to nowe serce. FF Bruce, *Listy do Hebrajczyków*, Nowy Międzynarodowy Komentarz do Nowego Testamentu, strony 172 i 173. Powołanie.

Paweł wiąże powołanie z przymierzem w fragmencie, który omawialiśmy wcześniej w ramach wyboru. Cytat, odnośnie ewangelii, oni, Żydzi, są wrogami dla korzyści pogan. Ale odnośnie wyboru, są kochani ze względu na patriarchów, ponieważ łaskawe dary Boga i powołanie są nieodwołalne.

Rzymian 11:28, 29. W ostatnim zdaniu Paweł mówi nam, dlaczego jest pewien, że Bóg nie skończył z etnicznymi Izraelitami. Bóg nie cofa swoich łaskawych darów i powołań.

Są nieodwołalne. Shriener pomaga nam zrozumieć przesłanie Pawła. Cytuj, jak zwykle u Pawła, porównaj 8:28 , 30, 9:12, powołanie, kleisis , oznacza skuteczne powołanie Boga do zbawienia i tutaj odzwierciedla powołanie Abrahama i Izraela.

Słowo nieodwołalny jest terminem prawnym. Porównaj 2 Koryntian 7:10, wskazując na niezniszczalną naturę darów i powołania Bożego. Zamknij cytat, Tom Shriener, Romans Commentary, strona 626.

Bezpośrednio przed tym tekstem, omawiając przyszłość etnicznego Izraela, Paweł pisze, że Wybawiciel przyjdzie z Syjonu. Odwróci bezbożność od Jakuba. I to będzie moje przymierze z nimi, gdy zabiorę ich grzechy.

Rzymian 11:26 i 27, Septuaginta, cytując Izajasza 59, 20 i 21. Przymierze, o którym tu mowa, jest nowym przymierzem. I stąd, w skrócie, Paweł łączy nowe przymierze, które usuwa grzechy, i Boże powołanie Izraela.

U autora Listu do Hebrajczyków, tylko doskonałe bierne użycie czasownika wzywał; w rzeczywistości nie występuje ono nigdzie indziej w listach. Według Paula Ellingwortha, *The Epistle to the Hebrews* , New International Greek Testament, komentarz, strona 462. U autora Listu do Hebrajczyków, tylko doskonałe bierne użycie czasownika wzywał, łączy on ideę wzywania z nowym przymierzem w Chrystusie.

W Liście do Hebrajczyków 9:15 jego ofiara z samego siebie jest lepsza od starotestamentowych ofiar ze zwierząt, ponieważ jego krew, w przeciwieństwie do ich krwi, cytuję, uzyskała wieczne odkupienie. Werset 12. Ponadto jego zadośćuczynienie oczyszcza sumienia wierzących przed Bogiem, umożliwiając im służenie Mu.

List do Hebrajczyków 9:13 i 14. To przygotowuje grunt pod werset 15, który cytuję. Dlatego jest pośrednikiem nowego przymierza, aby powołani mogli otrzymać obietnicę wiecznego dziedzictwa, ponieważ śmierć nastąpiła dla odkupienia przestępstw popełnionych pod pierwszym przymierzem. Zamknij cytat.

Chrystus jest jedynym pośrednikiem nowego przymierza, a jedynie jego zadośćuczynienie przynosi wierzącym wieczne dziedzictwo. Słowa, którymi kończy się ten werset, są po prostu zdumiewające. Cytuję, cytując siebie ponownie, *Salvation Accomplished by the Son* , strona 530.

Niestety, nie zawsze od razu rozpoznaję własne cytaty. Może się starzeję, nie jestem pewien. To Chrystus, pośrednik nowego przymierza, poświęcił odkupionych świętych Starego Testamentu, cytuję, z wykroczeń popełnionych pod pierwszym przymierzem.

Zamknij cytat w cytacie, Hebrajczyków 9:15. Oznacza to, że ofiara odkupienia Chrystusa nie tylko zbawia wszystkich, którzy przyjdą po nim i zaufają mu jako Panu i Zbawicielowi, ale także zbawia wszystkich, którzy przyszli przed nim i wierzą w ewangelię przekazywaną poprzez ofiary. Kto korzysta z tej monumentalnej ofiary Chrystusa? Chrystus, pośrednik nowego przymierza. Umarł za grzeszników, cytuję, aby ci, którzy są powołani, mogli otrzymać obietnicę wiecznego dziedzictwa.

W wersecie 15 ci, których Bóg skutecznie powołuje do siebie w zbawieniu, otrzymują korzyści z wielkiego dzieła Chrystusa, są odkupieni i stają się dziedzicami Boga. Tak więc, co najmniej w dwóch miejscach, pisarze Nowego Testamentu mówili o powołaniu Boga w kontekście nowego przymierza. Nawrócenie.

Nowy Testament łączy każdą z tych trzech doktryn, nawrócenia, pokuty i wiary, z nowym przymierzem. Pamiętaj, nawrócenie jest skrótem od pokuty i wiary, które są częściami jednego aktu nawrócenia, pokuty odwrócenia się od grzechu i wiary zwróconej ku Chrystusowi, tak jak jest on przedstawiony w ewangelii. Pod koniec najszlachetniejszego tekstu Nowego Przymierza Pawła przyrównuje on zatwardziałe serca Izraelitów, którym służył Mojżesz, do zasłoniętych serc swoich współbraci Żydów, którzy nie uwierzyli w Chrystusa.

2 Koryntian 3:13 do 15. Na szczęście Chrystus usunął ten cytat z zasłony, ale nadal, dzisiaj, kiedykolwiek czyta się Mojżesza, zasłona leży na ich sercach. Ale kiedykolwiek człowiek zwraca się do Pana, zasłona zostaje zdjęta.

2 Koryntian 3:15 i 16. Zwrócenie się do Pana oznacza tutaj nawrócenie, jak pokazuje Paul Barnett. *Drugi List do Koryntian*, Nowy Międzynarodowy Komentarz do Nowego Testamentu, strona 199, cytując Barnetta.

Ale co Paweł ma na myśli mówiąc „zwróć się”? Dokładne sformułowanie „zwróć się do Pana” pojawia się wiele razy w Starym Testamencie. Na przykład w Księdze Powtórzonego Prawa 4:30. Drugim Liście do Koryntian 24:19 i 39. Księdze Izajasza 19:22. To było w Księdze Powtórzonego Prawa 4:30. Drugiej Księdze Kronik 24:19 i 39.

Wiersz 9, Izajasz 19:22. Zwrócenie się do Pana pojawia się wiele razy w Starym Testamencie, aby przedstawić powrót Izraela w skrusze do swojego Boga. W Nowym Testamencie to i podobne wyrażenia oznaczały chrześcijańskie nawrócenie, zwrócenie się do Pana Jezusa. 1 Tesaloniczan 1:9. Dzieje Apostolskie 9:35. Dzieje Apostolskie 11:21. 14:15. 15:19. 26:20. 1 Piotra 2:25. Porównaj Galacjan 4:9. Jeszcze raz.

1 Tesaloniczan 1:9. Wszystkie pochodzą z Dziejów Apostolskich 9:35. 11:21. 14:15. 15:19. 26:20. 1 Piotra 2:25. Porównaj Galacjan 4:9. Zwróć się do Pana, mówi Barnek, tutaj oznacza nawrócenie do Pana Jezusa Chrystusa. Kiedy ludzie zwracają się do

Chrystusa, tak jak jest on oferowany w ewangelii, stają się wierzącymi nowego przymierza. Łukasz również łączy nowe przymierze i ewangeliczną pokutę.

Piotr głosi, że Jezus jest prorokiem, którego przyście przepowiedział Mojżesz. Dzieje Apostolskie 3:21-24. Piotr deklaruje wierność słuchacza Abrahamowemu slash nowemu przymierzu. Cytat, jesteście synami proroków i przymierza, które Bóg zawarł z waszymi przodkami, mówiąc do Abrahama, a wszystkie rodziny ziemi będą błogosławione przez wasze potomstwo.

Wiersz 25. Po tym, jak Jezus umarł na krzyżu za nasze grzechy, zacytuj: Bóg wzbudził swego sługę i posłał go najpierw, aby pobłogosławił was, odwracając każdego z was od waszych złych dróg. Wiersz 26.

Piotr umieszcza zatem swoich słuchaczy w kontekście przymierza, a następnie wzywa ich do pokuty, aby mogli otrzymać błogosławieństwa, które Bóg obiecał Abrahamowi. Paweł twierdzi, że wiara w Chrystusa wypełnia przymierze Abrahama, przynosząc błogosławieństwo wierzącym. Cytat: Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, stając się przekleństwem dla nas.

Galacjan 3:13. Jaki był cel Boga w zadośćuczynieniu Chrystusa? Cytat, celem było, aby błogosławieństwo Abrahama przyszło do pogan przez Chrystusa Jezusa, abyśmy mogli otrzymać obiecane go ducha przez wiarę. Galacjan 3:14. Zauważ, że ludzie uzyskują dostęp do obietnicy Abrahama przez wiarę. Autor Listu do Hebrajczyków również łączy przymierze z wiarą.

W przeciwieństwie do kapłanów lewickich, którzy piastowali swoje urzędy ze względu na genealogię, Chrystus został mianowany kapłanem przez przysięgę Boga. Jesteś kapłanem na wieki. Hebrajczyków 7:21. Cytując Psalm 110:4. Autor wyjaśnia znaczenie historii odkupienia, którą Bóg uczynił.

Cytat, z powodu tej przysięgi Jezus stał się również gwarancją lepszego przymierza. Hebrajczyków 7:22. Kapłani lewicki byli liczni, ponieważ gdy jeden umierał, inny zajmował jego miejsce. Kapłaństwo Chrystusa jest wyższe, ponieważ jako ukrzyżowany i zmartwychwstały, posiada on swoje kapłaństwo na stałe.

Wiersz 24. Następnie autor stosuje tę prawdę do ewangelii. Dlatego jest w stanie całkowicie zbawić, cytując autora do Hebrajczyków, tych, którzy przychodzą do Boga przez niego, ponieważ on zawsze żyje, aby wstawiać się za nimi.

Wiersz 25. Widzimy zatem, że w miarę rozwoju historii odkupienia, Abrahamowe ukośne nowe przymierze łączy się z nawróceniem i jego składnikami, pokutą i wiarą. Usprawiedliwienie.

Tło Starego Testamentu dla usprawiedliwienia jest imponujące. Kiedy Bóg zawarł przymierze z Abrahamem, uwierzył on słowu Bożemu i został usprawiedliwiony. Cytat: Abram uwierzył Panu i przypisał mu to jako sprawiedliwość.

Rodzaju 15:6. Porównaj cytaty w Rzymian 4:3, Galatów 3:6, Jakuba 3:26. Rzymian 4:3, Galatów 3:6, Jakuba 3:26. Po ceremonii zawarcia przymierza słowa są wyraźne. Cytuj, tego dnia Pan zawarł przymierze z Abrahamem. Rodzaju 15:18. Odpowiedź na pytanie 33 Katechizmu Westminsterkiego, czym jest usprawiedliwienie, brzmi, cytuję, usprawiedliwienie jest aktem wolnej łaski Bożej, w którym odpuszcza On wszystkie nasze grzechy i przyjmuje nas jako sprawiedliwych w Jego oczach tylko ze względu na sprawiedliwość Chrystusa przypisaną nam i otrzymaną wyłącznie przez wiarę.

Zamknij cytat. Mianowicie, usprawiedliwienie obejmuje przypisanie prawości i nie-przypisanie grzechu. Ostatnia obietnica przepowiedni nowego przymierza Jeremiasza brzmi, cytuję, przebaczę ich nieprawość i nigdy więcej nie wspomnę ich grzechu.

Jeremiasz 31:34. Porównaj Hebrajczyków 8:12 i 10:17. Podczas Wieczery Pańskiej Jezus ratyfikował nowe przymierze, które przepowiedział Jeremiasz. Cytuj, następnie wziął kielich i po odmówieniu dziękczynienia dał im go i powiedział: pijcie z niego wszyscy, bo to jest moja krew przymierza, która za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów. Mateusz 26:26 i 27.

Jezus w ten sposób włącza przebaczenie do nowego przymierza. Paweł łączy usprawiedliwienie w nowym przymierzu, gdy łączy jego posługę z tą, gdy przeciwstawia posługę nowego przymierza posłudze starego przymierza. Cytat, bo jeśli posługa, która przyniosła potępienie, miała chwałę, posługa, która przynosi sprawiedliwość, przelewa się jeszcze większą chwałą.

2 Koryntian 3:9. Potępienie i sprawiedliwość mają tutaj znaczenie sądowe, ponieważ Paweł zestawia je ze sobą, jak wyjaśnia Harris. Komentarz Harrisa do 2 Koryntian. Dikaiosune , sprawiedliwość, jest tutaj terminem relacyjnym, a nie etycznym, oznaczającym właściwą pozycję przed Bogiem, daną przez Boga, jak w Rzymian 1:17, 3:21, 22, 10:3, Filipian 3:9. Sprawiedliwość, greckie słowo dikaiosune oznacza sprawiedliwość sądową lub prawną w tym fragmencie, 2 Koryntian 3:9, wraz z, na przykład, Rzymian 1:17, Rzymian 3:21, 22, Rzymian 10:3, Filipian 3:9. Status, to znaczy, bycie po prawej stronie przed sądem nieba.

Aprobata Boga, a nie jego potępienie, spoczywa na tych, którzy są w Chrystusie. Zamknij cytat. Po raz kolejny Pismo łączy nowe przymierze i usprawiedliwienie.

Tak samo jest, gdy autor Listu do Hebrajczyków wiąże nowe przymierze z obietnicą Boga. Przebaczę ich występki i nie wspomnę już więcej ich grzechów. List do

Hebrajczyków 8:12. Adopcja, podobnie jak inne motywy soteriologiczne, pojawia się w powiązaniu z przymierzem.

Judaiści oskarżyli Pawła o nauczanie fałszywej doktryny poprzez odrzucenie prawa Mojżeszowego. Paweł odpowiedział, podkreślając ciągłość między przymierzem Abrahama a nowym przymierzem. Cytat: Chodzi mi o to, powiedział, że prawo, które przyszło 430 lat później, nie unieważnia przymierza ustanowionego wcześniej przez Boga i tym samym nie anuluje obietnicy.

Bo jeśli dziedzictwo opiera się na prawie, to już nie opiera się na obietnicy. Ale Bóg łaskawie dał je Abrahamowi przez obietnicę. Galacjan 3:17 i 18.

Judaiści myślą się, gdy uważają prawo za główne przymierze Boga. Tak nie jest. Jest ono podporządkowane przymierzu Abrahama, które w Chrystusie stało się nowym przymierzem.

Paweł interpretuje obietnicę Boga dla potomstwa Abrahama na dwa sposoby. Po pierwsze, potomstwem jest Chrystus. Cytat: Teraz obietnice zostały powiedziane Abrahamowi i jego potomstwu.

Nie mówi, i do nasion, jakby odnosząc się do wielu, ale odnosząc się do jednego, i do waszego nasienia, którym jest Chrystus. Galacjan 3:16. Po drugie, pod koniec fragmentu Paweł naucza, że wszyscy wierzący w Chrystusa mają być również uważani za nasienie Abrahama. Jeśli należycie do Chrystusa, to jesteście nasieniem Abrahama, dziedzicami według obietnicy.

Wiersz 29. Pomiędzy indywidualnymi i zbiorowymi wykładami Pawła na temat nasienia Abrahama, mówi on, że nowe przymierze przyćmiło przymierze Mojżeszowe i że dlatego wierzący, cytując, są wszyscy synami Boga w Chrystusie Jezusie. Wiersz 26.

Tutaj Paweł łączy przymierze z wiarą w Chrystusa. Uświęcenie. Oba Testamenty mówią o uświęceniu w kontekście przymierza.

Po tym, jak Bóg ukazał się Abrahamowi wcześniej, uczynił to ponownie i powiedział: Ja jestem Bóg Wszechmogący. Mieszkaj w mojej obecności i bądź nienaganny. Ustanowię moje przymierze między mną a tobą i rozmnożę cię wielce.

Rodzaju 17. Jeden i dwa. Bóg potwierdził w ten sposób przymierze, które zawarł z Abrahamem, cytując, aby być jego Bogiem i Bogiem jego potomstwa po nim.

Wiersz siódmy. Ceremonia z Księgi Rodzaju 15 jasno pokazała, że przymierze było monergistyczne w swoim pochodzeniu. Tutaj dowiadujemy się, że było również dwustronne.

Bo po tym, jak łaska Boża upomniała się o Abrahama dla siebie, Bóg oczekiwał, że będzie żył dla niego w świętości. Przymierze jest monergistyczne. Abraham śpi, gdy Bóg przechodzi między częściami zwierzęcia w Księdze Rodzaju 15 i przecina, dosłownie przecina przymierze, ustanawia przymierze.

Ale potem, Abraham jest, Bóg żąda jego życia. Jest zobowiązany. Przymierze jest monergistyczne w swoim pochodzeniu, ale dwustronne w swoim działaniu.

Obie strony mają obowiązki, w tym Abraham i jego potomkowie. Kiedy Abraham był gotowy poświęcić Izaaka, Bóg powstrzymał swoją rękę i powiedział: Abrahamie, Abrahamie, nie podnoś ręki na chłopca i nie rób mu nic, bo teraz wiem, że boisz się Boga, bo nie odmówiłeś mi swego jedyne go syna. Rodzaju 22:11 i 12.

Przymierze jest rzeczywiście dwustronne, a Abraham musi kochać, bać się i słuchać Boga przez wszystkie swoje dni. Bóg sprawił, że Zachariasz nie mógł uwierzyć, że Bóg da jemu i Elżbiecie syna. Kiedy dziecko się urodziło, jego matka powiedziała, że ma mieć na imię Jan i ku zdumieniu wszystkich Zachariasz się zgodził.

Bóg pozwolił mu przemówić i natychmiast wybuchnął chwałą Boga, który, cytując, odwiedził i zapewnił odkupienie dla swojego ludu. Łukasza 169. Narodziny Jana Chrzciciela, poprzednika Mesjasza Jezusa, były powodem do radości.

Zachariasz chwalił Boga za pamiętanie o przymierzu Abrahama. Wersety 70 do 73. Dodał, że celem łaskawej interwencji Boga było, aby jego lud, cytując, służył mu bez lęku w świętości i sprawiedliwości w jego obecności przez wszystkie swoje dni.

Wiersze 74 i 75 z Ewangelii Łukasza, rozdział 1. Ponownie, przymierze i uświęcenie są połączone. Obserwujemy to samo zjawisko w Wieczery Pańskiej. Paweł opowiedział Koryntianom o ustanowieniu wieczerzy przez Jezusa i dodał słowa napomnienia.

Paweł zganił ich za naruszenie horyzontalnego wymiaru zjednoczenia z Chrystusem, zjednoczenia z innymi wierzącymi. Bogaci ucztowali, podczas gdy biedni, którzy siedzieli z nimi przy tym samym stole, mieli niewiele do jedzenia podczas wspólnego posiłku, podczas którego obchodzono Wieczere Pańską. W rezultacie Bóg karał bogatych chorobą, cierpieniem, a nawet śmiercią za ich grzechy.

1 Koryntian 11:30. Paweł nakazuje Koryntianom, aby badali samych siebie i uczestniczyli w wieczerzy z wiarą. Wersety 27 do 29. Wieczera jest jednym z Bożych narzędzi uświęcenia, a jeśli Koryntianie zwrócą uwagę na napomnienie Pawła, zostaną oszczędzeni doczesnych sądów Bożych.

Zachowanie. Paweł cytuje słowa Jezusa. Ten kielich jest nowym przymierzem we krwi mojej.

1 Koryntian 11:29. Następnie Paweł opowiada, jak Bóg nawiedził wielu wierzących w Koryncie doczesnymi osądami za ich nadużycia przy stole Pańskim. Werset 30. Jak na ironię, słowa Pawła o osądzie zapewniają błędzących Koryntian, że Bóg zachowa ich zbawionych, nawet jeśli sprowadzi na nich takie doczesne kary.

Cytat, gdybyśmy właściwie osądzali samych siebie, nie bylibyśmy sądzeni. Ale gdy jesteśmy sądzeni przez Pana, jesteśmy karceni, abyśmy nie zostali potępieni ze światem. Wersety 31, 32.

W tym nowym tekście przymierza Paweł potwierdza zatem zachowanie przez Boga jego świętych. Ostrzegawcze fragmenty z Listu do Hebrajczyków 5 są dobrze znane. Nie tak dobrze znane są silne fragmenty o zachowaniu w Liście do Hebrajczyków 6:17 i 20 oraz w Liście do Hebrajczyków 7:23 i 25.

W tym ostatnim tekście autor potwierdza, że Jezus, nasz wielki arcykapłan, jest gwarancją lepszego przymierza. Werset 22. W tym kontekście autor potwierdza zmartwychwstanie Jezusa i jego implikacje dla jego kapłaństwa i bezpieczeństwa ludu Bożego.

Cytat, ponieważ pozostaje na zawsze, posiada swoje kapłaństwo na stałe. Dlatego jest w stanie całkowicie zbawić tych, którzy przychodzą do Boga przez niego, ponieważ zawsze żył, aby wstawiać się za nimi. Wersety 24 do 25.

Jednym z aspektów nowego i lepszego przymierza jest deklaracja Boga, że Jezus zachowa swój lud dla ostatecznego zbawienia. List do Hebrajczyków wychwala wspałość i skuteczną ofiarę Chrystusa oraz wynikające z niej bezpieczeństwo jego ludu. Bo jedną ofiarą na zawsze uczynił doskonałymi tych, którzy są uświęceni.

List do Hebrajczyków 10:15. Następnie autor cytuje fragment Jeremiasza o nowym przymierzu. Cytuj, oto przymierze, które zawrę z nimi po owych dniach, mówi Pan.

Włożę moje prawa w ich serca i wypiszę je w ich umysłach, i nigdy więcej nie wspomnę ich grzechów i ich bezprawnych czynów. Wersety 16 i 17. Dwukrotnie w krótkim zakresie, List do Hebrajczyków głosi zachowanie.

Bo Chrystus na zawsze udoskonalił swój lud. Werset 15. I obiecuje, że nigdy nie wspomni ich grzechów.

Zamknij cytat. Nowe przymierze obejmuje wieczne bezpieczeństwo. Na koniec, życie wieczne i uwielbienie.

Podczas ustanowienia Wieczerzy Pańskiej, Jezus, po nazwaniu kielicha moją krwią przymierza, powiedział w Ewangelii Mateusza 26:28, cytuję, ale powiadam wam, że nie będę już pił z tego owocu winorośli aż do owego dnia, kiedy będę go pił nowy z

wami w królestwie Ojca mego. Werset 29. Tutaj, po omówieniu nowego przymierza, Jezus przedstawia ostateczne zbawienie jako dzielenie się winem ze swoim ludem w królestwie Ojca.

W Pawłowej wersji ustanowienia Wieczerzy Jezus nazywa kielich nowym przymierzem w mojej krwi (1 Koryntian 11:25). A potem dodaje uwagę eschatologiczną.

Cytat, bo ilekroć jecie ten chleb i pijecie ten kielich, śmierć Pańską głosicie, aż przyjdzie. Werset 26. Tutaj Pismo łączy nowe przymierze i powrót Jezusa, który, jak uczy Pismo, zapoczątkowuje ostateczne zbawienie.

List do Hebrajczyków łączy również nowe przymierze z życiem wiecznym. Po wychwalaniu krwi Chrystusa, która zapewniła wieczne odkupienie, w wersecie 12 autor ogłasza, że jest on pośrednikiem nowego przymierza, aby ci, którzy są powołani, mogli otrzymać obietnicę wiecznego dziedzictwa. Pod koniec tego samego rozdziału List do Hebrajczyków stwierdza, że Chrystus pojawi się po raz drugi.

To byłby rozdział dziewiąty Listu do Hebrajczyków. Nie po to, by znosić grzech, ale by przynieść zbawienie tym, którzy na niego czekają, werset 28. Mateusz, Paweł i List do Hebrajczyków w ten sposób wiążą nowe przymierze z ostatecznym królestwem Boga, powrotem Jezusa i zbawieniem, które przyniesie.

Obrazy te nakładają się na życie wieczne i uwielbienie. Zbadaliśmy zatem interfejs między dziesięcioma aspektami zbawienia i trzema kluczowymi biblijno-teologicznymi tematami. W rezultacie widzimy, jak wybranie, zjednoczenie, odrodzenie, powołanie, nawrócenie, usprawiedliwienie, adopcja, uświęcenie, zachowanie oraz życie wieczne i uwielbienie krzyżują się z tymi tematami.

Zbawienie i już i jeszcze nie. Zbawienie i królestwo Boże. Zbawienie i przymierze.

Wszystko to wskazuje na współzależność i spójność nauczania biblijnego, czy to postrzeganego w kategoriach odrębnych, systematycznych doktryn, co zrobiliśmy jako pierwsi, czy ich miejsca w teologii biblijnej, co właśnie zakończyliśmy w tych ostatnich wykładach. Wydaje się, że pomocne jest podsumowanie zbawienia i teologicznych tematów, tych dotyczących zastosowania zbawienia, za pomocą wykresu. Zbadaliśmy dziesięć aspektów zbawienia, egzegetycznie i teologicznie.

Zjednoczenie z Chrystusem, wybranie, powołanie, odrodzenie, nawrócenie, usprawiedliwienie, adopcja, uświęcenie, wytrwałość oraz życie wieczne i uwielbienie. Teologowie rozróżniają planowanie zbawienia przez Ojca przed wyborem stworzenia, dokonanie zbawienia przez Syna w Jego śmierci i zmartwychwstaniu w pierwszym wieku oraz zastosowanie zbawienia przez Ducha Świętego, zjednoczenie z Chrystusem i wszystko inne od powołania do obecnego

uwielbienia na liście powyżej, a także dopełnienie zbawienia w zmartwychwstaniu na nowej ziemi, w tym życie wieczne i przyszłe uwielbienie. Oto tabela podsumowująca nasze wnioski dotyczące zastosowania zbawienia.

Wybory nie są na wykresie, ponieważ nie są jego częścią. Są częścią Bożego planu zbawienia. Uwielbienie jest na wykresie, ponieważ w swoim... Tak, uwielbienie jest na wykresie, ponieważ w swoim już istniejącym aspekcie należy do zastosowania zbawienia.

Gloryfikacja w jej, nazwijmy to, właściwym aspekcie, jej eschatologicznym aspekcie, nie jest jeszcze i nie należy do wykresu, więc jej tu nie ma. Mamy listę aspektów. Potrzeba, jak powiedziałem, kiedy pracowaliśmy nad zastosowaniem doktryny zbawienia, zobaczyliśmy, powiedziałem, że każda z nich jest najlepiej rozumiana w kontekście jej potrzeby.

Oto lista potrzeb. Oto krótki opis każdego aspektu zbawienia zastosowanego i jeden kluczowy fragment Pisma Świętego, który naucza tej konkretnej doktryny. Zjednoczenie z Chrystusem.

Potrzeba było oddzielenie od Chrystusa, jak w Liście do Efezjan 2. Opis jest taki, że Bóg łączy nas z Chrystusem duchowo, więc Jego zbawcze korzyści stają się naszymi. Pismo, List do Efezjan 1, 3 do 14. Powołanie to nie tylko zewnętrzne powołanie ewangeliczne, które powinno trafić do każdego, ale wewnętrzne skuteczne powołanie, które trafia do tych, do których Bóg je posyła.

Potrzeba powołania to głuchota, potrzeba słyszenia. Grzesznicy nie mają uszu, by słyszeć, ani oczu, by widzieć rzeczy Boże. Bóg umożliwia im słyszenie poprzez swoje wewnętrzne powołanie, swoje skuteczne powołanie, działające poprzez zewnętrzne powołanie ewangeliczne.

2 Tymoteusza 1:9 jest dobrym tekstem na to. Odrodzenie. Potrzeba była duchowa śmierć.

Byliśmy martwi w naszych występkach i grzechach, a Bóg łaskawie ożywił nas razem z Chrystusem. List do Efezjan 2:1 do 5 jest świetnym miejscem, aby to pokazać. Łączy potrzebę śmierci i ożywienia, ożywienia, które jest odrodzeniem.

Nawrócenie jest kolejnym aspektem zastosowania zbawienia, obejmującym pokutę i wiarę. Nawrócenie, potrzeba jest zagubieniem. Byliśmy jak owce z Izajasza 53.

Wszyscy jesteśmy jak owce, które zbłądziły. Każdy z nas idzie swoją drogą. Jesteśmy zagubieni.

Bóg odwraca nas od grzechu do Chrystusa. On nas nawraca. Żałujemy i wierzymy, ponieważ Bóg daje nam łaskę umożliwiającą to.

Dzieje Apostolskie 20:21 łączą w sobie zarówno pokutę, jak i wiarę. Usprawiedliwienie. Potrzebą było potępienie.

Jako przestępcy, staliśmy pod przekleństwem prawa, groźbą kary prawa. Bóg ogłasza nas sprawiedliwymi, ponieważ Chrystus stał się przekleństwem za nas na swoim krzyżu. Bóg ogłasza nas sprawiedliwymi.

List do Efezjan 2:15, 16 jest dobrym miejscem, aby to pokazać. Adopcja. Potrzeba była niewola, zniewolenie grzechem i elementarne zasady świata, które mogą być demonicznym królestwem leżącym zarówno za odstępczym judaizmem, jak i pogaństwem pogańskim.

Niewolnictwo, zniewolenie grzechem i egoizmem. Pismo, Galacjan 3:26, Bóg przyjmuje wszystkich, którzy wierzą w Chrystusa. Uświęcenie.

Potrzeba była nieczystości. Byliśmy duchowymi trędowatymi, jeśli wolisz. Bóg czyni nas świętymi.

Przeniósł nas z królestwa grzechu do świętości, ustanawiając nas swoimi świętymi w początkowym uświęceniu, dając nam swojego ducha i działając w nas w postępującym uświęceniu. Na koniec potwierdzi nas w ostatecznym uwielbieniu. List do Efezjan 5:25-27 wychwala dzieło Chrystusa, który oddał siebie w miłości dla swojego kościoła, aby go oczyścić, uszlachetnić.

I przedstawi ją sobie jako nieskazitelną, piękną, świętą oblubienicę. Zachowanie. Bóg zachowuje swój lud zbawionym.

Naszą potrzebą jest niewierność. Jeśli pozostawimy siebie samym sobie, jak mówi hymn, jesteśmy skłonni do błędzenia. Ale Bóg utrzymuje nas w swojej wierności.

On nas zbawieni do końca. Rzymian 8:28 do 39 to najlepszy fragment, ponieważ nie tylko jest podtrzymywany przez te wersety, ale jego tematem jest zachowanie. Uwielbienie w jego już lub spełnionym, spełnionym aspekcie.

Chwała jest przeciwieństwem wstydu. Bóg zabiera wstyd swojemu ludowi i daje mu chwałę teraz w Chrystusie. Zaskakująco, chociaż słusznie myślimy o uwielbieniu jako o czymś, co jeszcze nie nastąpiło, św. Koryntian 3:18 mówi, że Bóg przemienia nas teraz przez łaskę przez wiarę z chwały w chwałę.

Jaka jest nasza odpowiedź na te rzeczy? Po pierwsze, chcę dotrzeć na nabożeństwo. Z pewnością powinniśmy chwalić Ojca, Syna i Ducha Świętego. Teraz, w przesłuchaniu

do wiecznej chwały na nowej ziemi w naszych zmartwychwstałych ciałach, Bóg jest dobry.

On jest łaskawy dla swego ludu. Kochamy go, ponieważ on pierwszy nas umiłował. Dlatego chcemy być mu posłuszni całym sercem.

Chcemy dzielić się ewangelią z ludźmi wokół nas, gdy modlimy się, by ich kochać. A gdy Bóg daje im okazję, dzielimy się z nimi dobrą nowiną, aby mogli zostać zbawieni. Moje końcowe słowa z tych wykładów muszą być takie.

Soli Deo Gloria. Tylko Bogu niech będzie chwała. Amen.

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To jest sesja 23, Zbawienie i tematy teologiczne, Zbawienie i Przymierze oraz Zastosowanie zbawienia, Tabela podsumowująca.